Kever eet kever

Tekst & foto Harm Werners

Op het bospad bevindt zich een opvallend gekleurde kever: zwart met oranjekleurige dwarsbanden. Niet moeilijk om er een doodgraver in te herkennen. Maar welke? Er komt in Nederland maar een handjevol soorten voor en twee ervan lijken sprekend op elkaar.
De gewone doodgraver *(Nicrophorus vespilloides)* is qua uiterlijke kernmerken alleen van de krompoot *(Nicrophorus vespillo)* te onderscheiden door z'n zwarte antenneknoppen en de achterste band, die niet doorloopt tot aan de dekschildnaad. Zoals de soortaanduiding met het achtervoegsel '*oides*' aangeeft, is de treffende gelijkenis ook de gever van de Latijnse naam, Fabricius, niet ontgaan. Wie valt over de i in plaats van een e is een kniesoor. En al even raak is de geslachtsnaam die letterlijk 'lijkdrager' betekent.

Niet alleen het markant gekleurde doodgravertje trekt mijn aandacht. Ik zie dat de kever zich tegoed doet aan een overleden familielid: een mestkever. Doordat de aaskever op z'n rug ligt is de fraaie blauwachtige weerschijn goed te zien. Zo met z'n pootjes omhoog doet me dit sterk denken aan de ontmoeting met een doodgraversgezin door Erik Pinksterblom uit Godfried Bomans *Erik of Het klein insectenboek*. Overigens voor mij een nieuwe ervaring. Tot nu toe zag ik doodgravers altijd op of onder een dood muisje of vogeltje.
Boven op de graver zit een groepje mijten, iets dat regelmatig voorkomt. Het zijn geen parasieten, maar ze liften mee met aaskevers, die ze belangeloos transporteren naar hun voedselbron: kadavers, haren of veren. Zie ze driftig heen en weer lopen. Ik denk dat deze mijtjes pech hebben, omdat hun gastheer dit keer een kever als voedselbron prefereert en daar lijkt me voor de kleine geleedpotigen weinig eer aan te behalen. ■

Een gewone doodgraver en mestkever (en mijtjes, natuurlijk).